

ling og de økonomiske muligheder, folk har fået, jo helt andre i dag, end de var dengang.

Dengang man indførte filmcensuren, var det sted, man så film, for 99 pct.s vedkommende biografen. Der var et meget lille marked for salg og udlejning – hvis udlejning overhovedet fandt sted – af det, man kaldte 8-millimeter-film.

Dengang kunne man købe underlødige 8-millimeter-film, som kunne fremvises derhjemme, men det var et meget, meget lille marked. Det store marked var biografeforestillingerne. Sådan er det ikke længere i dag, selv om biografefjerne gerne ville have, at det blev sådan igen. Nej, dér, hvor særlig børn og unge i dag primært ser deres film, er foran husalteret, foran fjernsynet hjemme i stuen, og dér er der jo frit slag.

Som vi har opremset i forslaget, er det sådan, at et ungt menneske på f.eks. 15 år, vel at mærke med forældrenes tilladelse, har mulighed for at se film fra følgende uzenserede kilder:

De kan se dem på computere – det kan være cd-ROM-film, og det kan være billeder og spil – de kan via Internet hente film, billeder og spil ind, de kan via satellitfjernsyn få fri adgang til mindst 50 ukodede kanaler via en privat parabol, og de kan se tv-udsendelser, som kommer fra TV 2, Danmarks Radio, TV 3 og lokal-tv og andre, der sender ukodede film. Og de kan få fat i film på videoer, der er optaget fra fjernsynet, altså hvor forældrene om natten, hvor der jo også indimellem sendes film, eller på andre tidspunkter, hvor børnene ikke er oppe, optager filmene, og så står filmene hjemme på hylden, så de kan ses om formiddagen eller om eftermiddagen, når børnene måske er alene hjemme. Og film på videoer kan de altså også få fat i, hvis andre, nemlig nogle over 16 år, enten køber eller lejer dem. Og endelig kan familien vælge at købe adgang til Filmnet eller TV 1000, som i øjeblikket er de to største udbydere i Danmark, men det er jo sådan, at der nok bliver endnu flere, i hvert fald hvis man har en parabol.

Så adgangen til at se masser af film, som aldrig nogen sinde kommer forbi Statens Filmcensur, og som aldrig nogen sinde får en mærkning af nogen art, er til stede, og derfor er vores lovgivning ganske enkelt forældet.

Det undrer mig også at høre ministeren, der jo ellers i anden anledning – når der har været tale om den meget mere puritanske holdning, der f.eks. gør sig gældende i USA, hvor man rask væk sælger programmer til computere, så forældrene kan indlæse særlige beskyttelsesprogrammer, så børnene ikke kan hente billeder

af Pamela Anderson eller andre ting ind fra Internet – vender sig imod den slags.

Det vender man sig jo imod i Danmark, og det er jeg glad for at man ikke fra statslig side vil blande sig i. Vi væmmes, når man i Tyskland henter amerikanske computerekspertes over, der skal forsøge at lægge blokeringer ind på f.eks. Internet, fordi der er noget, folk ikke må se.

Det allerbedste, vi kan gøre, er at tage imod det udsagn, der utvetydigt er kommet fra branchen, nemlig at den selv er interesseret i en varedeklaration, som er langt mere vidtgående end et enkelt tal, f.eks. 12 eller 16, for det tal siger i sig selv ikke noget som helst. Det, der kunne være brug for, og som forældrene også vil have langt større gavn af, er, at der bag på videogrammerne og i forbindelse med annonceringen for biografifilm osv. er en kort beskrivelse af, hvad det er for en film, om det er en tegnefilm eller en familiefilm eller en børnefilm eller et børneprogram osv., sådan at forældrene har andet at holde sig til end bare et enkelt tal.

Derfor er det vores opfattelse, at det bedste, man kunne gøre, var at nedlægge Statens Filmcensur og i stedet tage branchen på ordet og lade den få lov til at etablere det organ.

Dér er jeg meget tilfreds med, at Enhedslisten i hvert fald er enig med os så langt. Det eneste, der så skal tages stilling til, er, om dette organ skal ligge i statsligt regi eller det skal ligge i branchens eget regi.

Og dér vil jeg henvise til det citat, der er i lovforslagets bemærkninger side 3, hvor vi citerer fra betænkning 468 fra 1967, hvori man jo på det tidspunkt prøver at gøre op de kommercielle hensyn, som Enhedslisten sætter spørgsmålstegn ved, idet man mener, at branchen vil tænke mere på pengepungen end på moralen. Det gjorde man sig nogle overvejelser om dengang, og man nåede frem til den konklusion, at det er ikke mere udbredt på det her område, end det vil være inden for alt muligt andet. Men jeg synes, lige præcis det tema er meget velegnet til, at vi tager det op under udvalgsarbejdet.

Jeg skal selvfølgelig sige tak for det utvetydige tilsagn fra både Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti. Det er jo det, der gør forslaget interessant, for nu begynder det første, jeg lærte, da jeg kom i Folketinget, nemlig at tælle til 90, at blive interessant.

Den virkelighed, som forældrene lever i i dag, er jo nemlig, at de har brug for vejledning, at de har brug for at få gode råd, for det er selvfølgelig